

ЧУДОВА НАША «ВЕРБОНЬКА»

Ці слова не є голослівними. Зорянська «Вербонька» своєю майстерністю радує не лише батьків, чиї діти є учасниками цього самобутнього ансамблю. Недавно, так би мовити «мінімальний» його колектив взяв участь у фестивалі української народної творчості, що проходив у Польщі. Організувала це свято українська діаспора в сусідній країні, до якої, вже виявляється, досить далеко, бо є вона членом ЄС...

Але не будемо зациклюватися на кордонах. Вони були і, зрештою, будуть. Головне – є у нас люди, для яких діти – сенс життя. Серед них – чудовий педагог, художній керівник «Вербоньки» – Борис Бунь.

– Борисе, вибачте за стандартне формулювання, але Ви, свого роду – «осколок» колишнього ансамблю «Зоря» під керівництвом, на мій погляд, дуже талановитої людини

Миколи Дацика?

– Ці свої роки роботи в ансамблі «Зоря» я згадую як зоряний мій час. Микола Володимирович не є людиною ординарною. Він багато вимагав, насамперед у

плані творчості, від нас. Не всі могли погоджуватись з його вимогами. Дехто і пішов з ансамблю. Але «кістяк», «підчерк» колективу він зберіг. Інша річ – що цей самобутній, я би сказав, унікальний колектив, на жаль, припинив своє існування...

Все ж таки роки беруть своє. І всілякі «організаційні моменти» – теж. Та у нас, колишніх «зорянців», залишилася та іскра Божя...

– Серед цих «іскор» є та, що Ви, відійшовши від професійної діяльності, вирішили віддати свою «танцювальну душу» дітям?

ЧУДОВА НАША «ВЕРБОНЬКА»

– Це дійсно так. Танці – абсолютно не «комерційна» справа. Але уявіть взагалі наше буття без цієї сфери народної творчості? Якщо народ не співає, не танцює – він вмер.

– Звідки взялася «Вербонька»?

– Тільки в нашій українській мові є такі суфікси як «онь». Я хочу назвати речі своїми іменами. Свого часу В.А.Плютинський започаткував таку справу як школа мистецтв у Зорі. Одним лише цим фактом у біографії він має увійти в історію цього села... Хто б що не говорив...

У мене були чудові вчителі. Усе це в минулому. Але взяти, приміром, Людмилу Григорівну Ущаровську, для якої сам факт творчості дітей – це вже сенс життя.

«Вербонька» народилася саме на цій хвилі. Сьогодні я її керівник. Нібито збіг обставин? Але я щасливий, що

є керівником цього дитячого колективу, через який пройшли багато учасників. Думаю, пройдуть роки – і вони згадають про мене...

– Давайте повернемося до поїздки «Вербоньки» у Польщу...

– Якби ви бачили як зустрічали наш колектив у Бельську-Підляському, Білостоцького воєводства! Фестиваль «Підляська осінь 2004» організувала українська діаспора в цій країні. В ньому брали участь творчі колективи з Гощі нашої області, із Запоріжжя, а також інші дитячі колективи Рівненщини. Глядацькі зали не дуже великі. Старики, польські українці, нам від щирого серця аплодували, а поруч по залу ходили малюки в українських вишиванках. Неповторна картина! Все це могло не відбутись, якби не спонсори, що оплатили поїздку – Консьюмерс Скло Зоря в особі ди-

ректора Ваніаміна Савінського... Та я впевнений, що не треба, у принципі, шукати спонсорів для такої справи! Ну скільки їх ми маємо шукати?! Наше вічне «шукання» – все ж таки ознака нестатків українців... На жаль... Але спасибі, спасибі всім.

– Хочете когось виділити із «Вербоньки»?

– Ні, і ще раз ні! Всі молодці! Сама присутність цих дітей у поїздки чогось варта! Перелічу всіх: Діана Бунь, Богдана Втерківська, Наталія Геня, Настя Дембицька, Оля Корольчук, Богдана Ротар, Оля Савич, Тарас Сніщук, Влад Сергієнко, Вадим Сєдов, Микола Хшановський, Роман Дмитрук, Андрій Голубокий, Назар Хотюк, Оксана Легка, Катя Шевчук, Христина Втерківська, Мирослава Красногір, Ольга Шкарапа, Надія Єрмейчук...

Вважаю, що ці імена вже стали гордістю Зорі. Майбутнє – за ними.

Спілкувався
В.ПАРФЕНЮК.

Закінчення.
Початок на 1 сторінці.